

SVEUČILIŠTE U RIJECI
UČITELJSKI STUDIJ

Moje online studiranje u okolnostima zdravstvene pandemije
COVID-19

Studentica: Lucija Bravdica

2.semstar

Kolegij: Hrvatski jezik II

Rijeka, travanj, 2020.

Petak 13. Idealni dan za pakiranje i odlazak kući. Javili su da se zatvaraju vrtići, škole, fakulteti, kafići... Život je stao.

Svi su se zatvorili u četiri zida i čekaju naredbe nekakvog stožera. Od danas smo u izolaciji, kućna karantena. Svi se pokušavaju prilagoditi. Kupovanje maski za lice jer nas je počelo biti strah udahnuti, nošenje rukavica, naglašavanje obaveznog pranja ruku jer to očito nismo nikad radili, novi su trend. Stvari se kreću polako. Nastava za osnovnu školu održava se putem televizije na HTV3, a predavanja se odvijaju putem laptopa. Sve je virtualno. Svakodnevno primam desetak mailova sa zadacima, rokovima, zahtjevima. Predavanja se održavaju online. Ispiti se održavaju online. Moramo učiti sami putem prezentacija, videa i programa. Ne možemo pristupiti obaveznoj literaturi. Svaki profesor ima svoja pravila i načine kako pristupiti ovoj virtualnoj nastavi. Iako nam profesori nude pomoć, traže načine kako olakšati novonastalu situaciju, i sebi i nama samo kompliciraju. Svi profesori i studenti suočavaju se s istom situacijom. Nikome nije lako. Zašto primam osjećaj da od nas traže više nego ikad prije? Sad ih mogu kontrolirati? Svi se boje, to je jasno. Razmišljala sam. Zašto onda idemo na faks? Ako u ovom novom stoljeću moram sama učiti, rješavati zadatke, zašto fakulteti uopće postoje. Mogli su samo otvoriti ured koji će nam tjedno slati zadatke koje moramo ispuniti i pošalju nam diplomu. Tako je lako. Neka tuka na tv-u komentira kako smo se odlično pripremili za ovu situaciju i da će ovakva situacija s obrazovanjem funkcionirati. Navodno smo napredovali i ulazimo u novu eru, stoljeće tehnologije. Vijesti prikazuju djecu pred televizijom nasmiješena lica, kao istinita priča. Zašto ne snime mene ispred laptopa crnih podočnjaka, ukočenu od klikanja gumbića. Boli me glava, leđa, oči. Za dva mjeseca morat ću kupiti naočale jer neću vidjeti, imat ću krivu kralježnicu i vjerovatno biti teža koju kilu. Ludim od ovakve nastave jer ne stignem izvršiti jedan zadatak a da ne dobijem mail sa tri nova. Ne stignem pratiti zadatke ni rokove. Život je prividno stao. Nije me strah, samo sam istinski duboko ljuta. Na sustav, organizaciju. Ovakav način suradnje i komunikacije pretvorit će nas u asocijalne robote koje je strah interakcije sa živim svijetom. Znat ćemo tipkati i razumijet ćemo svu tehnologiju svijeta ali nećemo biti u stanju složiti dvije rečenice u stvarnom svijetu. Bit ćemo debeli i prištavi, lice će nam krasiti debele pepeljarke. Pogrbljeni kao primati. Jadne mlađe generacije ako se ovakav način nastave usvoji jer netko na vrhu misli da je djelotvoran. Ljudi žive od interakcije, trebaju se socijalizirati kako bi otkrili sebe. Sada nam brane da se približimo jedni drugima. Shvaćam da je ovo izvanredna situacija koja ne bi trebala trajati dugo, ali imat će dugoročne posljedice.

Prioriteti se mijenjaju. Polako shvaćamo važnost svježeg zraka, obitelji i fizičkog kontakta. Zašto ljudski rod funkcionira naopako. Trebamo izgubiti nešto kako bi shvatili koliko nam je to zapravo važno. Situacija je sve gora. Svi su izgubljeni. Dok se susjedi svađaju, mama plače jer ne može

ići vidjeti unuka, a prijateljica je prekinula s dečkom pa je tješim preko mobitela. Sretan Uskrs! Crkve su zatvorene a misu slušam putem medija. Kako kažu Vijesti „još jedan normalan Uskrs u malo drugačijim okolnostima.“ Tata se šali da će nakon ove situacije biti ili baby boom ili razdoblje masovnih bračnih rastava. Ljudi traže nove načine ispunjavanja vremena. Crtaju, pišu, čitaju, šivaju, vježbaju, odmaraju, plešu u sobi na maksimalno pojačanu španjolsku glazbu.

Ponedjeljak 13. Uskrsni ponedjeljak. Rekli bi vrijeme za obitelj i mir. Sjedim nad laptopom već četiri sata i rješavam zadatke koje su mi profesori poslali. Stignem napraviti dvije pauze za wc, ručak i večeru. Doručak i kavu konzumiram uz jutarnje predavanje. Jedina pozitivna strana ovakvog načina nastave jest da ne moram gubiti vrijeme putujući do faksa već mogu pisati sastav u pidžami iz kreveta.